

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 4/1/22

תאריך: 31.11.24

בפני חברי הועדה:

עו"ד יגאל חיות	- יו"ר הועדה
מג"ר מירי טריינין	- חבר ועדה
מג"ר חגי שור	- חבר ועדה

התובע:

עו"ד יונתן ברג

נגד

הנקבל:

הרוקח חן יגודייב, רוקח מורשה, מס' רישיון 120572. באמצעות

בכ' עו"ד אבי עמבר

החלטה

1. בתאריך 21.6.2020 הוגשה בקשה נגד הנקבל "להפעלת סמכויות הוועדה לפי סעיף 56כא(א) לפקודת הרוקחים [נוסח חדש] התשמ"א – 1981. וזאת בעקבות הגשת כתב אישום בתאריך 1.3.20 ב- ת"פ 4552-03-20 בבית משפט השלום בראשון לציון.
2. בתאריך 18.1.22 הוגשה קובלנה נגד הנקבל אליה צורפו העתק כתב האישום כנספח א' והעתק הכרעת הדין כנספח ב'.
3. בתאריך 23.11.2020 החליטה הוועדה להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה של ששה חודשים. (ראה החלטת הוועדה כאמור, בהחלטה פורטו העובדות שבכתב האישום).
4. בכ' הנקבל הגיש ערעור נגד החלטת הוועדה בתיק 18705-01-21 בבית המשפט המחוזי בירושלים.

5. בתאריך 7.3.24 המערער חזר בו מכתב הערעור.
6. בתאריך 22.7.24, הוועדה הרשיעה את הנקבל, על פי כתב הקובלנה שהוגשה נגדו, בעבירה לפי סעיף 56א(1) לפקודה - "התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו".
7. בתאריך 30.9.24 התקיים דיון בפני הוועדה בעניין אמצעי המשמעת שיש להטיל על הנקבל:
8. כתב האישום מהווה חלק בלתי נפרד מהחלטת הוועדה.

להלן עיקרי טיעון התובע:

כראיות לעניין אמצעי המשמעת ביקש התובע להציג לוועדה כתלונה סרט ווידאו המראה "קניית ניסיון" בבית המרקחת שבה עבד הנקבל ע"י כתב טלוויזיה. בעקבות זה נעשה שימוע לנקבל לפני שנה וחצי. היו עוד דברים נגד הנקבל "אנחנו החלטנו לא להגיש קובלנה בגינם". הכתב לא רצה להעיד ולא היה מוכן לתת את סרט הווידאו, ולכן היו צריכים לגנוז את התלונה. למרות זאת ביקש התובע להגיש ראיה זו על מנת שהוועדה תוכל להתרשם. בכ' הנקבל התנגד נמרצות בטענה כי לא הוגשה כל תלונה בעניין זה. למרות הסברי הוועדה כי אין מקום להצגת "הראיה" שכן לא הוגשה קובלנה או תלונה בגין זה. התובע ביקש שהוועדה תיתן החלטה בעניין.

הוועדה רשמה החלטה לפיה היא דוחה את בקשת התובע שכן "בגין אותה 'תלונה' נערך שמוע, בעקבות זה לא הוגשה קובלנה פלילית או משמעתית או כל הליך משמעת אחר, כך גם לדברי התובע. לפיכך דוחה הוועדה את בקשת התובע.

בטיעוניו לאמצעי המשמעת הדגיש ואבחן את ההבדל והתכלית באמצעי הענישה המוטלים בהליך פלילי לבין אלה בהליך המשמעת. בעניין זה הפנה לעש"מ 3666/06 אסדי נ' נציבות שירות המדינה, וביקש להחיל את אותם מטרות הענישה החלים על עובדי המדינה גם על הנקבל. כמו כן הפנה את הוועדה לפסק דין, בעניין דומה, ל – עש"מ 5282/98 מדינת ישראל נ' תמר כתב.

בהמשך סקר את העובדות והעבירות שבכתב האישום שהוגש נגד הנקבל, את גזר הדין שהוטל עליו, והפנה את הוועדה לחומרת מעשיו של הנקבל.

בהמשך טען לחמש נקודות המעידות על חומרת התנהגותו של הנקבל: **האחד** – משך זמן ביצוע המעשים, ההישנות שלהם, והתחכום הנדרש לביצועם. **השני** – זיוף מסמכים ושימוש באמצעי זיהוי אישיים של אחרים ללא רשותם וידעתם. **השלישי** – ניצול עמדתו המקצועית כרוקח ושבירת האמון הבסיסי של רוקח לבין מטופלים ובאימון מערכת הבריאות, מעמדו המיוחד ואחריות מוגברת בשל הגישה לחומרים מסוכנים. **רביעי** – השתמש האופן ציני בשורדי השואה בזכויותיהם מול הקופה. **חמישי** – התנהלותו מייצרת סכנה לציבור. לא מדובר במעשה חד פעמי אלא עשייה במזיד שוב ושוב. במעשיו פגע באמון הציבור ברוקחים. הנקבל לא הביע חרטה על מעשיו.

לעניין הקשר בין מעשי הנקבל לתפקיד ולאמון שניתן בבעל תפקיד – הפנה ל ע"פ 5811-19 אלעמור.

לעניין אמצעי המשמעת, הפנה התובע למספר החלטות:

רוקח אחמד חלילה תיק מס' 1/9.20 מתאריך 24.4.2022, לאחר הרשעה בתיק פלילי בגין גניבה ממעסיקו, רישיונו התלה ל 18 חודשים.

רוקח מחמוד חאג', מתאריך 29.6.2023 הנפקת מרשמים של תרופות סמים ללא תיעוד וללא נוכחות המטופלים, וכן זייף חתימה של רוקחת שעבדה עמו, רישיונו התלה, בהסדר, לתקופה של ארבע שנים.

רוקח אברהים ערבי, מתאריך 27.8.22, לאחר הרשעה בתיק פלילי בגין גניבה ממעביד, נטילת תרופות ללא הסכמת המעביד, רישיונו התלה לתקופה של 18 חודשים.

רוקח ולרי סויונוב, מתאריך 3.8.22 לאחר הרשעה בתיק פלילי בגניבת סמים מסוכנים ממעבידו, ובהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, רישיונו התלה לתקופה של 30 חודשים.

לעניין השיקול המרכזי שיש לשקול בהליכים משמעתיים. הפנה התובע ל - ע"א 10979/04 לאור ליביו נ' שר הבריאות.

התובע ביקש להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של "לא פחות מחמש שנים"

להלן עיקרי טיעון בכ' הנקבל:

בתחילת דבריו טען בכ' הנקבל כי הנקבל קיבל כבר את עונשו לאור העובדה שהוא היה בהשעיה של ששה חודשים. לעניין זה טען כי בערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי, עב"י 18705-01-21, מתאריך 7.3.2021, שהוגש לוועדה, "בית המשפט המחוזי אמר, שמבחינה משפטית, למעשה המדינה הביעה את דעתה בזה שהיא מסתפקת בשישה חודשים.

התובע לקח את כתב האישום ונתן לו דברים שלא הופיעו בו מעולם. הנקבל לא מכר לצד ג'. לכל היותר היה שימוש בשם. מבחינת סמים מסוכנים אם בכלל היו בחזקתו, היו ברכב שלו או בבית שלו, אם אני זוכר. לא היה שום דבר לצד ג'. הוא לא מכר הוא סיפק. הוא מכר למישהו לא קיים. המציא דמות פיקטיבית כמו שאני ממציא דובי בלילה. מדובר באקט טכני. הוא זייף לטובת עצמו. מפנה להחלטת הוועדה הקודמת, שם החליטה הוועדה להרשיע את הנקבל ב- "התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו". לא נאמר פה סכנה לציבור, והזכיר את טיעוניו בעניין "התנהגות שאינה הולמת".

לעניין מה היא "התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו", הפנה לאזכור הרוקח מחמוד חאג', שם הוא לקח וזייף חתימות על גבי מרשם. לא נטען שלקח לעצמו. עבירת המשמעת שם הייתה בנוסף על התנהגות שאינה הולמת הייתה גם "גילה חוסר יכולת, חוסר אחריות או רשלנות חמורה". בהחלטת הוועדה הקודמת הורשע רק ב"התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו".

בכ' הנקבל מתייחס להחלטות שהגיש התובע:

בעניין הרוקח אחמד חלילה, המוזכר לעיל, שם הוא גנב כסף תוך שימוש בכרטיס אשראי. אני שואל את עצמי איפה ההרשעה, אין פה איזה סעיף "לקחו את הרישיון". הנקבל לא גנב, הוא שלם עד השקל האחרון. הפנה להחלטה בעניין הרוקח איברהים חמוי, גנב ממעביד. מה הייתה החלטת הוועדה, אני לא מבין, כתוב "מעשים אלו מהווים עבירה לפי סעיף 7א56, אבל מה? מה? אינה הולמת את תפקידו, מעל, סכנה לציבור, מה? כל ההחלטות האלה של הוועדה, אני רוצה להגיד מעבר לזה שזה מגוחך להגיש באותה רמה משפטית, באותה ערכאה משפטית, של אותה וועדה, לא עושים את זה. מגישים בדרך כלל החלטה של ועדה למעלה. לכן אי אפשר להתייחס לזה ברצינות. בעניין הרוקח ולרי סווינוב, אני לא מבין מה יש פה, זה לא אותו מקרה, לא החזיק במרשם, נטל חבילות ריטלין, נטל ריטלין מהכספת, החזיק בסם מסוכן. אתם קבעתם כביכול אותו דבר, שנתיים וחצי, אז למה הם רוצים חמש עכשיו על כביכול מקרה דומה. הרוקח מחמוד חאג', ניפק 20 יחידות של פנטה, זיוף מרשמים, זיוף חתימה של רוקחת שעבדה אתו. הרשעה לפי סעיף 1א56 לא רק התנהגות שאינה הולמת. אצל הנקבל אך ורק על התנהגות שאינה הולמת את המקצוע. מפנה למקרה של הרוקח בוטרוס שמיה, בית המשפט הפחית את הענישה. מפנה לפסק דין מזרחי, מקרה יותר חמור, ערעור 13-06-15879, שם קבעה הוועדה שהוא פעל בדרך שאינה הולמת את מקצוע הרוקחות וגילה רשלנות גסה, מה שלא היה פה. הוועדה החליטה להתלות את רישיונו ל-ששה חודשים, בערעור הופחת ל-שלושה חודשים. במקרה שלפנינו, לכאורה, העובדות והאשמות חמורות. הנקבל קיבל רק עבודות שירות. הוא כבר קיבל ששה חודשים של התלייה. חלפו כבר חמש שנים מהאירוע.

לעניין תכלית הענישה והמידתיות:

מפנה לפסק דין שמיה בוטרוס, בית המשפט קמא, בגזר הדין בוטלה ההרשעה. שם בערעור על החלטת הוועדה בית המשפט הפחית את ההתליה ל ארבעה וחצי חודשים.

במקרה שלפנינו הנקבל נעדר עבר פלילי, היה הסדר טיעון, קיבל אחריות אודות המעשים וחסך זמן שיפוט יקר. קיבל עבודות שירות בלבד. לא הוכח שום דבר שלילי כנגד הרוקח במשך חמש שנים. הוא לא יחזור על מעשיו. מה התכלית לקחת לו את הרישיון עכשיו. אין כאן סכנה לשום הציבור. הוא לא פגע בציבור. **אין שום סיבה להשיט עליו יותר מאשר אזהרה, או על תנאי.**

אין פה שום אינטרס לציבור. אולי לציבור הרוקחים שיראו מה עשו לרוקח שזיף מרשם. הוא לא מועסק באף מקום פרטי. בניגוד למקרים שהציג התובע פה לא הייתה גניבה, לא היה עניין של גניבת כסף, לא היה עניין של גניבת תרופות. הוא שילם לסופר פארם. איזה פראייר משלם על תרופות?!

לכל היותר מדובר ברוקח טמבל. אני חושב שצריך להפסיק לחבוט בגופה. הוא כבר נענש וקיבל ששה חודשים.

מה תכלית הענישה, אין פה שום קשר למקצוע. מבחינה מקצועית הוא יכול לשמש רוקח דלפק עוד 200 שנה. הוא לקח מרשם, זייף אותו, איך זה הופך אותו לפחות מקצועי.

אין כאן מסוכנות. אתם הרשעתם אותו רק בהתנהגות שאינה הולמת. על כך מטילים חמש שנים? אם רוקח מרביץ לאשתו, זו התנהגות שאינה הולמת? אז בוא ניקח את הרישיונות של חצי מהרוקחים כמו שאמרתי, ואז "כבוד היו"ר אמר לי "אתה מעליב את הרוקחים". אמרתי, אני רוקח מותר לי.

אומר חברי התובע "אני משווה אמות מידה של עובד מדינה למגזר הפרטי". עובד פרטי בחברה פרטית יכול לקחת שוחד? שוחד זאת עבירה ציבורית. כללי התנהגות של עובדי המדינה, כל הקשקוש הזה של להשליך מהרופאים? אמרתי לחברי, מה אתם מכילים מהרופאים לרוקחים.

אין כאן מקום לתת אפילו יום אחד. משרד הבריאות רדף את הנקבל, שני שימועים, קובלנה שאינה מסתיימת. אני רוצה להפנות את הוועדה ל- "בהיותו רוקח מוסמך ניצל את תפקידו, וניצל את נגישותו למרשמים ותרופות", אבל זה קורה כל הזמן.

ואז אני אשאל שאלה פשוטה, לפני שאתם מרימים את העט. אני רוקח ואימא שלי באה ומבקשת לקבל עכשיו אנטיביוטיקה, הושטתי ידי ונתתי לה את האנטיביוטיקה, אני רוצה לראות שמישהו ירשיע אותי בהתנהגות שאינה הולמת את תפקודי כי לא ביקשתי מרשם. אני רוצה לראות את הצדיק עם הכנפיים על הכתפיים וההילה על הראש שיגיד לי שפעלתי בניגוד לדין כי נתתי לאימא שלי את האנטיביוטיקה בלי מרשם ובלי ששילמה לי. ביום שתחליטו שכן, תשיטו עונש על הנקבל.

לעניין אמצעי המשמעת הפנה למספר החלטות לגבי רוקחים :

בארי רביב : אישום על פי סעיף 56א(1), ניפוק סטרואידיים אנבוליים ללא מרשם במשך מספר חודשים – רישיונו התלה לארבעה חודשים.

האיל חמדן : אישום על פי סעיף 56א(1); (3); (4), ניפק תרופות ללא מרשם – רישיונו התלה לארבעה חודשים.

פהד סלימה ועוזרת רוקחת בשם רשדייה : אישום על פי סעיף 56א(1), יבוא תכשירים ללא רשומים, מכירת תרופות שלא באריזתם וללא מרשם – רישיונם התלה לשלושה חודשים.

להלן דברי הנקבל:

עברה עלי תקופה מאוד מאוד קשה מכל הבחינות משפחתית, חברתית תעסוקתית, כלכלית ובריאותית. מהיום הראשון הודיתי במה שעשיתי וכן לקחתי אחריות. שיקול הדעת שלי נפגע כנראה. שילמתי המון על מה שעשיתי. הייתה תקופה ארוכה שישבתי בבית ולא עבדתי. אני עם אישה וארבעה ילדים. קטינים. כולם יודעים מי אני ומה עשיתי. השקעתי המון כסף כדי לקבל את התעודה. היום אני עוסק

ברוקחות גרעינית. אני מרגיש שכל יום אני נענש מחדש. אני מתייחס ללקוח כמו סוג של משפחה. הכול נפגע ונהרס בגלל שטות שעשיתי כשאני הודיתי ואמרתי כן והצטערתי, זה רק פגע בי כי זה הוביל לכתב אישום, זה הוביל לקובלנה זה הוביל לכול הבלגן, ואם הייתי שותק כמו עבריין ולא אומר כלום, הכול היה נסגר, לא היה קורה כלום. לא היינו פה עכשיו. אני לקחתי אחריות בקטע של מודה ועוזב ירוחם שיתנו לי עונש שמגיע לי, והסכמתי. ידעתי שעשיתי משהו לא בסדר. אני לא רציתי שאף אחד לא יפגע כי אני עשיתי את הניפוק. אני לא נתתי את התרופה לאף אחד. אף תרופה לא נתתי. בכתב האישום המסירה של תרופה, התייחסות הייתה כמו למסירה לבן משפחה.

החלטה:

התובע, בטענותיו המלומדות, כאמור לעיל, לאור חומרת העבירות בהן הורשע הנקבל על פי כתב האישום, ולאור פסק הדין המרשיע שניתן, ועל פי הרשעתו בקובלנה המשמעתית, כאמור בהחלטת הוועדה, ביקש להטיל על הנקבל התליית רישיון "שלא פחות מחמש שנים".

מנגד, בכ' הנקבל, בטענותיו המלומדות, דחה את טיעוני התובע וביקש שלא להטיל על הנקבל "אפילו לא יום אחד", "או אזהרה או על תנאי".

להלן התייחסות הוועדה להשגותיו של בכ' הנקבל:

בכ' הנקבל הטיל ספק לעניין האישום בסמים: וטען "מבחינת סמים מסוכנים אם היו בכלל בחזקתו...". "הוא מכר למי שהוא לא קיים, המציא דמות פיקטיבית".

הוועדה דוחה טענה זו לאור הודאתו של הנקבל בכתב האישום. ראה סעיפי העבירות באישום שלישי בכתב האישום.

לטענה "הוא זייף לטובת עצמו":

אין רוותה בטענה זו. הנקבל זייף מרשמים. ראה סעיפי העבירות באישום ראשון בכתב האישום.

בכ' הנקבל הזכיר שוב את טענותיו, עובר להחלטת הוועדה בהכרעת הדין מיום 22.7.24 בעניין "התנהגות שאינה הולמת", שאינה קשורה למעשיו של הנקבל" כפי שטען בכפירתו בסעיף זה בקובלנה שהוגשה נגד הנקבל.

כזכור הוועדה הרשיעה את הנקבל בעבירה של "התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו". ראה בעניין זה את החלטת הוועדה מיום 22.7.24.

לטענה שאין להגיש החלטות קודמות של וועדה באותה ערכאה משפטית:

הוועדה דוחה טענה זו. זו טענה קלוטה מהאוויר שאין לה כל סימוכין והישענות משפטית.

בכ' הנקבל הפנה להחלטות שציין התובע וטען, בכללי, כי במקרים אלה נדונו לתקופות קצרות יותר למרות שהורשעו בעבירות משמעת בנוסף על התנהגות שאינה הולמת. ההחלטות הוזכרו בטיעוניו של בכ' הקובל כאמור לעיל.

לעניין זה יש לבדוק ולאבחן את העובדות והעבירות של ההחלטות שהובאו לעיל הן ע"י התובע והן ע"י בכ' הנקבל, מול העובדות והעבירות של הנקבל:

שני מקרים, של ההחלטות הן לאחר הרשעה בפלילים בגין גניבה. רישיונם התלה ל 18- חודשים. (אחמד חלילה ואברהם ערבי).

מקרה אחד של הנפקת מרשמים של סמים וזיוף חתימה של רוקחת – רישיונו התלה ל-4 שנים (מחמוד חאגי).

מקרה אחד של גניבת סמים ממעביד והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית – רישיונו התלה ל – 30 חודשים. (ולרי סיונוב).

מקרה אחד של שיווק סיטונאי של תכשירים או חומרי גלם – רישיונו התלה ל 4 וחצי חודשים. (בוטרוס שמיה).

מקרה אחד של רקיחת תרופה שלו ע"י מורשה – רישיונו התלה ל שלושה חודשים. (אריה מזרחי).

מקרה אחד של ניפוק סטרואידיים אנבוליים ללא מרשם במשך מספר חודשים – רישיונו התלה לארבעה חודשים. (בארי חביב)

מקרה אחד של ניפוק תרופות ללא מרשם – רישיונו התלה לארבעה חודשים. {האיל חמדן}.

פהד סלימה יבוא תכשירים ללא רישומים, מכירת תרופות שלא באריזתם וללא מרשם – הרישיון התלה לשלושה חודשים.

מבלי להמעיט בחומרת המקרים המתוארים לעיל בהן נדנו המעורבים, בגין ביצוע עבירות בודדות - לא ניתן להשוות אותם אל מול ריבוי העובדות והעבירות בהם הורשע הנקבל, כפי שפורטו בכתב האישום שעיקרן יובא להלן:

החלק הכללי:

סעיף 1. החל מיום 22.2.18 ועד ליום 17.8.2018 זייף הנאשם (להלן: "הנקבל") מרשמי תרופות, וביניהם, מרשמים לתרופות נרקוטיות ופסיכותרופיות, הכל כפי שיפורט להלן.

סעיף 2. התרופות הנרקוטיות מכילות רכיבים המופיעים בפקודת הסמים המסוכנים, ואסור להחזיק או לעשות בהן שימוש ללא מרשם תקף. תרופות פסיכותרופיות מוגדרות כתרופות בעלות אופי ממכר, אשר יש לעשות בהן שימוש זהיר תחת פיקוח רפואי.

סעיף 3. על מנת שמרשם לתרופה יהי תקף, נדרשת חתימה וחותמת רופא על המרשם.

סעיף 4. במהלך עבודתו של הנקבל כרוקח, הגיעו לידי מספר תעודות זהות, כרטיסי קופת חולים ורישיונות נהיגה של אחרים חלקם ניצולי שואה וכן מרשמים תקפים.

סעיף 5. במספר הזדמנויות, גזר הנקבל את שולי המרשם התקף, בהם הופיעו שם הרופא, פרטי המטופל ושם התרופה, והשאיר את החלק האמצעי הריק של המרשם בלבד, בו הופיע חותמת וחתימה מקורית של הרופא. על אותו חלק ריק, הדפיס הנקבל באמצעות מדפסת מרשם חדש הכולל את שם התרופה, מינון, הכול כפי רצונו של הנקבל, והוסיף בהדפסה את שם הרופא אשר היה חתום על המרשם מראש, וכן את שם המטופל, בהתאם לפרטים שהיו בידי מן המסמכים המזהים. בכך למעשה יצר הנקבל מרשמים הנחזים להיות תקפים (להלן: "המרשמים המזויפים").

סעיף 6. באמצעות מרשמים מזויפים אלו, ותוך ניצול תפקידו ומעמדו כרוקח, רכש או קיבל במרמה תרופות, ובהן תרופות נרקוטיות ופסיכותרופיות.

סעיף 7. חלק כללי זה מהווה חלק בלתי נפרד מכתב האישום.

סעיף 8. הנסיבות המחמירות במעשיו של הנקבל:

היותו של הנקבל רוקח מוסמך, אשר ניצל את תפקידו ונגישותו למרשמים ולתרופות; העובדה כי הנקבל השתמש במסמכים מזהים אישיים של אחרים, לרבות של מטופלים ללא ידיעתם והסכמתם, לצורך ביצוע מעשי הזיוף והמרמה; היותו של הנקבל, אותן קיבל הנקבל נרקוטיות ופסיכותרופיות; מספר הזדמנויות הרב בהן ביצע את המעשים, כשבחלק מן המקרים קיבל את התרופות ללא תשלום נוכח העובדה שהמטופלים הם ניצולי שואה.

אישום ראשון:

החל מחודש יוני 2018 ועד לחודש אוגוסט 2018. במספר רב של הזדמנויות, רכש הנקבל בבית המרקחת תרופות נרקוטיות באמצעות מרשמים מזויפים אותם זייף בעצמו כמפורט בחלק הכללי וכמפורט בהמשך הסעיף, מצורפת טבלה בה מצוינים שמונה מקרים בהם, לצורך רכישת התרופות בבית המרקחת, הציג הנקבל את המרשמים המזויפים, בצרוף העתק מן המסמכים המזהים, וזאת מבלי ידיעתם או הסכמתם של האחרים ששם מופיע על המסמכים המזהים.

הנקבל הואשם: ב- זיוף כדי לקבל דבר (ריבוי עבירות); שימוש במסמך מזויף (ריבוי עבירות); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות).

אישום שני:

החל מיום 22.2.2018 ועד ליום 17.8.18 במספר רב של הזדמנויות, רכש הנקבל במקום עבודתו תרופות לרבות נרקוטיות ופסיכותרופיות, באמצעות מרשמים מזויפים אותם זייף בעצמו כמפורט בחלק הכללי, וכמפורט בהמשך הסעיף, (לכתב האישום צורפה טבלה בה מצוינים 14 מרשמים מזויפים) וזאת מבלי ידיעתם או הסכמתם ששם מופיע על המסמכים המזהים. בין היתר קיבל הנקבל תרופות ללא תשלום באמצעות כרטיסים מזהים מסוג כרטיסי קופת חולים של מטופלים ניצולי

שואה שהיו ברשותו, וזאת מבלי ידיעתם או הסכמתם. הנקבל לא שלם עבור התרופות.

הנקבל הואשם: ב- זיוף כדי לקבל דבר (ריבוי עבירות); שימוש במסמך מזויף (ריבוי עבירות); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות).

אישום שלישי:

ביום 21.8.2018 החזיק הנקבל בביתו תרופות נרקוטיות אשר מכילות סם מסוכן על כן אסורות בהחזקה ללא היתר כדין. (לכתב האישום צורפה טבלה של תשעה תרופות). הנקבל סיפק לאדם בשם רומן בין 120 ל- 150 טבליות של התרופה ריטלין המכילה סם מסוכן. הנקבל במעשיו הנ"ל סיפק סם מסוכן ללא רישיון כדין והחזיק סם מסוכן לשימושו העצמי.

הנקבל הואשם: ב- הספקת סם מסוכן ו- בהחזקת סם מסוכן לשימוש עצמי.

הנה כי כן אנו מוצאים כי קיים הבדל משמעותי וברור הן בריבוי העובדות, הן בריבוי העבירות והן בתחכום ביצוען שביצע הנקבל לבין המקרים הבודדים מבחינת העובדות והעבירות בהחלטות שהובאו ע"י הצדדים.

לטענה כי "אין כאן סכנה לשלום הציבור, הוא לא פגע בציבור";

אין ספק והדבר ברור לכולי עלמא כי מעשיו של הנקבל, כפי שתוארו, לעיל, בכתב האישום, מהווים סכנה לשלום הציבור ופגעו חד משמעית בציבור המטפלים.

לטענה כי" אין קשר במעשיו למקצוע":

ההפך הוא הנכון, הנקבל במעשיו, בהתנהגותו ובעבירות בהן הורשע, כמתואר בכתב האישום לעיל, ביצע אותם בהיותו עובד במקצוע הרוקחות.

לעניין אמצעי המשמעת שיש לטיל על הנקבל:

הוועדה בהכרעת הדין מיום 22.7.24 הרשיעה את הנקבל ב- "נהג בדרך שאינה הלמת את עיסוקו" על פי סעיף 56א(1) לפקודה. נימוקי הוועדה להרשעת הנקבל בעבירה זו פורטו ונומקו בהרחבה בהכרעת הדין בעמ' 5-9.

הוועדה סבורה כי בהתנהגותו כאמור בעובדות ובסעיפי האישום שיוחסו לנקבל בקובלנה, על סמך כתב האישום, והכרעת הדין, שצורפו לכתב הקובלנה (העובדות והאישומים הובאו לעיל (7-8) בהם :

אישום ראשון:

בעבירות של : זיוף כדי לקבל דבר (ריבוי עבירות); שימוש במסמך מזויף (ריבוי עבירות); קבלת דבר במרמה (ריבוי עבירות).

אישום שני:

בעבירות של: זיוף כדי לקבל דבר (ריבוי עבירות); שימוש במסמך מזויף (ריבוי עבירות); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות).

אישום שלישי:

בעבירות של: הספקת סם מסוכן; החזקת סם מסוכן.

העובדות החמורות, ריבויים, נסיבות ביצוען והתחכום בביצוען, מצביעות על אופיו הקרימינלי של הנקבל, על פגם מוסרי חמור, ועל התנהגות שקלון דבק בה. יש לציין לחומרה כי הנקבל עשה כל אלה בהיותו רוקח מוסמך, אשר במהלך עבודתו ניצל את תפקידו ונגישותו למטופלים, למרשמים ולתרופות.

הוועדה שקלה רבות בקשר לתקופה הראויה להתליית רישיונו של הנקבל. חומרת המעשים והעבירות בהן הורשע, כמתואר לעיל, הצורך בהגנה על שלום הציבור ובריאותו, הצורך בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרוקחות, את הצורך בשמירה על אמון הציבור ברוקחים, את הצורך בהטלת עונשים מרתיעים, והעדפת אינטרס הציבור על פני אינטרס הנקבל. כל אלה תומכים ב הטלת אמצעי משמעת חמור ביותר.

בעש"מ 1928/00 מדינת ישראל נ' עמוס ברוכין נאמר:

"ההבדל המהותי בין הדין המשמעתי לדין הפלילי. ההבדל נובע מן התכלית: הדין המשמעתי נועד לשרת תכלית שונה מן התכלית של הדין הפלילי. עיקר של הדין המשמעתי הוא הגנה על השירות הציבורי. הצורך בהגנה על השירות הציבורי אינו בא לידי ביטוי בהליך הפלילי...וגו'.

יפים הדברים, שנאמרו בפסקי הדין הבאים, גם לעניינו:

בע"א 10979/04 דר' לאור ליביו נ' שר הבריאות אומרת כבוד השופטת א. חיות:

"השיקול המרכזי בהליכים משמעתיים שבנדון הינו השיקול של ההגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים... בהליכים ממין זה השקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעברין המשמעת העומד בפניו שיש הם עניין משני שיש לשקלו אם בכלל."

בע"א 50/91 דר' אדגר סיבין נ' שר הבריאות אומר כבוד השופט הנשיא מ. שמגר:

"...יש לנקוט לעניין זה אמת מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של הרופא, גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעטית-מקצועית להגן. בין אלו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית, את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע ואת אמון הציבור במקצוע.

בת"פ מחוזי ב"ש 65167-06-17 מדינת ישראל נ' איימן אל עמור, אומר כבוד השופט בן טולילה:

" מעשיו של הנאשם קשורים קשר ישיר והדוק לתפקיד אותו נשא... כגודל האחריות והאמון שניתן בנאשם, כך גם גודל החומרה הגלומה בהפרת אותו אמון. לשון אחר, אין מדובר בעובד שאגב הימצאותו במקום העבודה נקרתה בדרכו הזדמנות אגבית לפגוע ברכוש המעביד או לגנוב את כספו, אלא מי שמנצל במישרין את הפלטפורמה שניתנה לו לעבוד על מנת לפגוע במעסיקו".

גם במקרה שלפנינו מעשיו של הנקבל קשורים קשר ישיר והדוק לתפקיד אותו נשא, כשניצל את תפקידו ומעמדו לביצוע המעשים והעבירות שיוחסו לו.

על מנת לגבש את החלטתה בעניין משך תקופת ההתליה שיש לפסוק על הנקבל, עיינה הוועדה, בנוסף בהחלטות הנ"ל, בעוד מספר החלטות כלפי רוקחים בהן הוטלו בגין עבירות משמעת שונות, תקופות התליה שזנעו בין חודשים ספורים ועד ל- 60 חודשים, בהתאם לחומרת העבירות.

הלן מספר החלטות:

הרוקח רם פרידמן – החלטה מ- 2012 – מכירת תכשירים ללא מרשם, מכירת תרופות שיש חשש לאיכותן, ניפוק סם מסוכן – התליית רישיון ל- 18 חודשים.

הרוקחים פהד סלימה וראשיד אלשכוי – החלטה מ- 2015 – ייבוא תרופות ללא מרשם, ניהול ופיקוח כושל, מכירת תרופות שלא באריזה מקורית – התליית רישיון ל- 3 חודשים.

הרוקחים מונזר מסרואה ואחמד איברהים – החלטה מ- 2015 – רשלנות גסה במילוא תפקיד, הפרה מתמדת של הוראות הפקודה, קשירת קשר להטעיית משרד הבריאות – התליית רישיון ל- 18 ו- 19 חודשים בהתאמה.

הרוקחים עודד סבו וחאג' והיב – החלטה מ- 2019 – הנפקת תרופות שונות מעבר לכמות המותרת – התליית רישיון ל- 15 ו- 12 חודשים בהתאמה.

הרוקחת בנייה – החלטה מ- 2019 – ניפו תרופות שונות בחינם, ניפוק תרופות ללא מרשם – נזיפה.

הרוקח יזהר כהן – החלטה מ- 2020 – החזקה והספקת חומר מסוכן, קשירת קשר לביצוע עוון, ייצור והחזקת חומר אסור בהפצה – התליית רישיון ל- 5 שנים.

הרוקח איימן אל עמאר – החלטה מ- 2020 – היזק בזדון – התליית רישיון ל- 7 חודשים.

הרוקח אלהאמי חאג' יחייא – החלטה מ- 2023 – תקיפת לקוח – התליית רישיון ל- 2 חודשים.

הרוקחים איברים איזברגה וראיד אל בטל – בעת ביקורת בבית המרקחת נמצאו תרופות מרשם מזויפות – התליית רישיון ל- חמש וארבע שנים בהתאמה.

מעיון בהחלטות הנ"ל, למעט שני מקרים בהם התלה הרישיון ל- חמש שנים, עולה כי לא נמצא מיקרה דומה לאירוע שבפנינו מבחינת ריבוי העובדות וריבוי העבירות.

לעניין טענת בכ' הנקבל, שהועלתה בישיבת הוועדה מיום 30.9.24, בטיעוניו לעניין אמצעי המשמעת (ראה פרוטוקול מיום 30.9.24 בעמ' 5 שורות 18-4) כשהציג פרוטוקול בית המשפט המחוזי מיום 7.3.21, שסומן נ' 1, ואמר " - ... לשאלת בית המשפט... איך את מיישבת את העובדה שכבר גזרו עליו ששה חודשים... קחו בחשבון שזה ייחשב לכם כאילו כבר ממשתם הליכי הענישה באופן סופי כבר בתחילת ההליך ולא תוכלו להשית עליו תקופה נוספת" ובעמ' 8 שורות 20-7 אמר "תשמעי את מטילה עכשיו ששה חודשים במקום שאסור לך". ולכן לא ניתן להשית

על הנקבל אמצעי משמעת נוסף שכן כבר הוטל אמצעי משמעת של ששה חודשי התליה בהתאם להחלטת הוועדה מיום 23.11.20.

הוועדה עיינה בפרוטוקול נ'1 האמור לעיל, אך לא מצאה בו כל אמירה כפי שהקריא בכ' הנקבל כאמור לעיל. לפיכך פנתה הוועדה לבכ' הנקבל בבקשה להמציא לה את הפרוטוקול המלא של בית המשפט ממנו הקריא. בתשובתו לבקשת הוועדה כתב בכ' הנקבל " יובהר כי בכ' הנקבל לא ציטט את דברי בית המשפט, אלא ציין את מה שנאמר מחוץ לפרוטוקול ובהתאם גם הייתה תשובת ב"כ המדינה בפרוטוקול".

מאחר ובכ' הנקבל לא המציא כל ראיה ממנה, לכאורה, הקריא את שאמר, לדבריו, בית המשפט, אלא אלה היו דברים "שנאמרו מחוץ לפרוטוקול". הועדה לא תוכל להתייחס אליהם כאמירות מחייבות. לציין כי בכ' הנקבל " חזר בו מהערעור וביקש למחוק אותו". ראה נ'1.

הוועדה תיטען כי מדובר בשני הליכים משפטיים נפרדים עם נפקות ותכלית שונה לכל הליך:

ההליך הראשון על פיו הועמד הנקבל לדין היה על פי סעיף 56כא(א) לפקודה, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום:

"היה לוועדת המשמעת יסוד סביר לחשד שהנקבל עבר עבירת משמעת או שמתנהלים נגדו הליכים פליליים בשל עבירה כאמור בסעיף 56א(7), רשאית היא, אם ראתה שחומרת העניין או טובת הציבור מחייבת זאת, לאחר שנתנה לנקבל הזדמנות לטעון את טענותיו, להתלות זמנית את רישיונו או להטיל מגבלות על ביצוע פעולות מסוימות בתחום עיסוקו".

"התליה או הטלת מגבלות כאמור בסעיף קטן (א) תעמוד בתוקפה עד למתן החלטה סופית או פסק דין סופי בהליך פלילי כאמור באותו סעיף קטן, והכל אלא אם כן הורתה ועדת המשמעת על מועד מוקדם יותר להפסקת ההתליה".

אמצעי המשמעת, לעניין תקופת ההתליה, על פי סעיף זה הוא התליה זמנית.

בהתאם להליך זה, הוועדה בהחלטתה מיום 23.11.20 התלתה את רישיונו של הנקבל לתקופה של ששה חודשים.

ההליך השני, לפיו הוועדה דנה כעת, הוא לפי סעיף 56ב. לאחר שהוגשה קובלנה נגד הנקבל, ולאחר שהורשע בבית משפט.

אמצעי המשמעת על פי סעיף זה, לעניין תקופת ההתליה הוא לחמש שנים.

הנה כי כן ההליך הנדרש והסיבות להעמדה לדין שונים בין שני הסעיפים, וכן אמצעי המשמעת שונים.

הסעיף הראשון הוא הליך ביניים, לפיו נדרש "יסוד סביר לחשד לעבירת משמעת או התנהלות הליכים פליליים". אמצעי המשמעת מוגבל וזמני עד למתן החלטה סופית בהליך המשמעת או פסק דין סופי.

הסעיף השני הוא הליך סופי, שמתנהל לאחר החלטה סופית או פסק דין סופי בהליך פלילי. לרשות הוועדה עומדים אמצעי המשמעת, שונים, לרבות התליה, והם מנויים בסעיף 56טז.

למדנו מכאן כי אמצעי הענישה שהוטל על הנקבל, ששה חודשים, היה בהליך ביניים, בהליך משמעותי אחר, לתקופה מוגבלת, שהסתיימה זה מכבר, ולכן אמצעי המשמעת שהוטל על הנקבל "אינו סופי", ואינו מייתר נקיטת אמצעי משמעת נוסף, בהליך משמעותי אחר - בהליך שלפנינו.

לאור האמור הוועדה דוחה את טענת בכ' הנקבל.

לעניין עיקרון אחדות הענישה:

עיקרון זה מונח לפתחה של הוועדה בבואה להטיל אמצעי משמעת על הנקבל. ולכן בחנה הוועדה את התקדימים שהובאו לעיל.

בע"י 71846-03-23 בוטרס שאמיה נ' משרד הבריאות אומר כבוד השופט פלקס "חוששני כי הוועדה לא נתנה משקל ראוי לעיקרון "אחדות הענישה... הדעה המקובלת בפסיקת בתי המשפט בענייני משמעת היא כי יש להחיל את עקרונות הוראות תיקון 113 לחוק העונשין תשל"ז-1977 בכל הנוגע לשוויון בענישה".

בחוק העונשין (תיקון 113) התשע"ב 2012 בסעיף 40ב נאמר:

" העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

בסעיף 40ג(א) נאמר:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה. ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

כמו כן החוק נתן את דעתו להטלת עונש הולם גם " בצורך להרתעת הרבים, בנסיבות הקשורות בביצוע בעבירה, בתכנון שקדם לביצוע העבירה, בניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם".

הוועדה בדעה כי חומרת המעשים והעבירות בהן הורשע הנקבל, עליהם עמדה הוועדה בהרחבה כאמור לעיל, שונים בנסיבותיהם, בריבויים ובאופיים מיתר המקרים שהובאו לעיל, דבר שמצדיק חריגה מסוימת " מעיקרו אחדות הענישה". ולפיכך, במקרה שלפנינו, אמצעי המשמעת שיש להטיל צריך להיות חמור יותר מהאמצעים שהוטלו בהחלטות האמורות לעיל.

יאמר כי על כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנקבל, לו היו עומדות בפני עצמן, מהוות עבירת משמעת של "התנהגות שאינה הולמת את עיסוקו" - היה ניתן להטיל התליית רישיון לתקופה ניכרת.

לחובתו של הנקבל רואה הוועדה גם בכך שלא הודה בקובלנה שהוגשה נגדו.

הוועדה סבורה כי הנקבל לא הפנים די הצורך את משמעות וחומרת המעשים שביצע, זאת עולה, בחלק מדבריו לפני הוועדה.

לקולה שקלה הוועדה את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, את עברו הנקי מעבירות משמעת ואת מצבו הכלכלי והמשפחתי.

לאור האמור לעיל ובמכלול השיקולים הוועדה מחליטה להתלות את רישיונו של הנקבל לתקופה של ארבע שנים, בניקוי ששת החודשים בהם הותלה רישיונו, תקופת ההתליה תעמוד על שלוש וחצי שנים.

חגי שור

מירי טריינין

יגאל חיות, עו"ד

חבר

חברה

יו"ר